

1)

Krčma Hrebienok bola poloprázdna. Domáci pozval Magdu na uvítací pohárik slivovice, a kým ju krčmár priniesol, rozprával, čo je v Starom Smokovci nové.

„Jarekovi, čo sedí pri vedľajšom stole, našli dnu,“ zasväcoval ju do miestnych klebiet a hneď sa aj k dotyčnému otočil: „Hej, Jarek, vraj máš dnu.“

„Ná, čo ti jebe? Ja som ho nemal dnu už desať rokov, odkedy žena umrela!“

Jarek hodil rukou a domáci sa išiel popučiť od smiechu. Magda mala rada týchto bezprostredných ľudí.

Vždy keď sa ocitla v Tatrách, čudovala sa sama sebe, ako sa jej život vo veľkomeste môže páčiť. Hovorila si, že je to asi zvyk, ale keď ju Tatry prefackali čerstvým vzduchom, ľudia dojali svojou priamosťou a skalné obry kopiace sa všade, kam len oko dovidelo, donútili padnúť na kolená, mala pocit, že sem patrí. Cestovala do Tatier pravidelne, aj keď zvyšok rodiny nemal čas alebo chuť. Ona jednoducho potrebovala mať aspoň raz do roka podlomené kolená zo skutoč-

nej krásy a byť zopár dní medzi ľuďmi, ktorí starnú v náručí prírody celkom inak ako v meste.

Chlad. Ten bol v zimnom období dominantný v celej tej nádhere slovenských veľhôr. Triasla sa na celom tele a na svahu sa vytrvalo spytovala vlekára na teplotu, aj keď toto slovo bolo za takého počasia smiešne.

„Je mínus šesťnásť.“

„To nie je teplota. To je chladnota, zimota.“

„Bisťubohu, zajtra príde ešte väčšia zimota," triumfoval vlekár. „Ale keby vyšlo slnko a nefúkal by taký vietor, bola by to paráda," rýchlo ju utešoval, keď videl, ako zbledla. „A to sa môže stať kedykoľvek. Počasie sa v Tatrách mení z hodiny na hodinu," dodal utešujúco.

Keď v jedno ráno pozerala cez okno na husté sneženie, zbadala matku domáceho, u ktorého bývala každý rok, ako kamsi cupitá s barlou. Najprv sa zľakla, či sa niečo nestalo v rodine, a potom jej napadlo, že si pomýlila dni a babka sa ponáhľala na nedeľnú omšu.

Pán František sa zasmial jej obavám.

„Tuná sú ľudia zvyknutí byť stále v pohybe, aj za zlého počasia. Keď povieme babke, aby čučala doma, že my nákup donesieme, neposlúchne. Stále potrebuje niekam chodiť, či už do obchodu, kostola, alebo za ženami v dedine.“

Pre túto Tatranku bol svet stvorený pre prácu a krátky oddych je malou odmenou za ňu. Porušenie tohto pravidla by bolo porušením životného rytmu. Niečo ako keď skúšate spomaliť kyvadlové hodiny. Tik-tak, tik-tak.

Keď si Magda predstavila svoj život vo veľkomeste,

pripadal jej smiešny. Ráno sa natlačí do kolóny áut, celý deň presedí vo firme, jej práca sa točí okolo peňazí. Večer, keď si chce rozhybať telo, zaplatí si za to, aby mohla s inými ženami hopsať v telocvični alebo v tanečnom štúdiu, a je jej jedno, či sa tie cviky volajú aerobik, zumba, pilates, hlavne, že sa telo ešte vie hýbať. Kedysi to robila kvôli postave, ale to už vzdala. Keď človek chudne niekoľko rokov a bez efektu, respektíve, jediný efekt je nadobudnutie zvyku všetko hodnotiť z hľadiska množstva kalórií, a preto už aj lahodná maková štrúdlia s višňami, ktorá bola dovtedy šľavnatým zázrakom sladkoovocnej chuti rozplývajúcej sa na jazyku, sa stane mastnou kalorickou bombou, zistí, že najlepší spôsob, ako sa zbaviť nadbytočných kíľ, je ten, že ich prestane považovať za nadbytočné.

Skúsila chodiť každý deň, čo bola v Tatrách, na prechádzku. Samozrejme, že z tej chôdze neschudla, ale konečne zažila zázrak radosti z pohybu. Sprvu pri rezkom tempe dýchala ústami, ale o chvíľu ju pľúca bolesťou upozornili na chybu. Donútila sa dýchať nosom, vydýchnuť ústami a všetko bolo hneď jednoduchšie. Mrazivý vzduch vletel do nosa, prehrial sa v jeho chodbičkách a pľúca sa upokojili. Po polhodine šliapania v snehu telo išlo ako švajčiarske hodinky. Tik-tak, tik-tak.

„Nechcete zjazdiť aj ten najvyšší kopec?“ spýtal sa jej raz ráno vlekár. Asi jej mal už plné zuby za tie dni, čo sa trepala stále na jeden a ten istý stredne veľký kopec. Na malom sa hádzali o zem začiatočníci, čiže tam už nepatrila, a na tom najvyššom zas rezali vzduch veľkou rýchlosťou mladí lyžiari a snoubordiaci. Jej ten stredný vyhovoval. Zlatá stredná.

„Viete výborne lyžovať. Mohli by ste ho opáčiť.“

Chlap od vleku bol neodbytný. Usmieval sa od ucha k uchu, ako keby mu tak papuľa zamrzla. O čo mu, doriti, ide?

„Čože, dnes tu nebola sanitka, tak je nuda, pravda?“ odsekla mu ironicky a rozbehla sa k pome. Zasekla si tyč zúrivo medzi nohy a ako sa jej lyže rozbehli po vyjazdenej cestičke v snehu, počula za chrbtom smiech. No, Tatranec, nemá väčšiu zábavu ako podpichovať ženské.

Tentoraz ju už jazda dole svahom tak nebavila. Veľký kopčisko sa jej uhniedil v hlave a nedal sa z nej vyfúkať. Zbehla kopec šúsom, a keď pristála pri vlekárovi, ešte stále sa smial. Zrejme má tú rozďavenú hubu ako telesné postihnutie, chudáčisko, bude sa možno smiať aj na vlastnom pohrebe.

„No čo, mladá pani, dáte dnes ten kopec?“ podpichol ju znovu. Mala dve možnosti: zabiť Tatranca, alebo dať kopec.

Keď sa dostala na kotve na vrchol kopca spolu s nejakým frajerom, ktorý od adrenalínu fučal vedľa nej ako bujak, nadávala si, prečo sa dala vyprovokovať.

Bolo mi to treba dolámať si nohy v posledný deň dovolenky? Nemám už ani čisté pyžamo do nemocnice, došiel mi aj nočný krém, však nie som vôbec vybavená na pobyt v nemocnici, to predsa nejde len tak! hovorila si v duchu a potom prešla na modlitby. Po štyroch Otčenášoch mala pocit, že duševná príprava by mohla byť kompletná, takže už si len v hlave vypracovať stratégiu, ako ten kopec zjazdiť.

„Tak idete alebo nejdete?“ vyceril na ňu zuby sused z kotvy. Až teraz si všimla, že to môže byť dobrý šesť-

desiatnik, štíhly, vyšportovaný, opálený. Očividne si lyže a mráz užíval.

„To, že sme sedeli spolu na vleku, neznamená, že sme kamaráti. Nemám vás ani na facebooku,“ odsekla mu. Chlapík sa zasmial a pustil sa dole kopcom takou rýchlosťou, že prestala myslieť na svoje strategické plánovanie.

Toto musím zísť intuitívne, rozhodla sa a tak aj urobila. Len čo sa lyže rozbehli po snehu, sústredila sa na to, aby uvoľnila kĺčovitosť tela, a hovorila si, že veď lyžuje sa rovnako na menšom ako na väčšom kopci, len pôjde dlhšie a rýchlejšie. Tak aj bolo.

Už v polovici svahu si uvedomila, že po dlhom čase ju lyžovanie zasa vzrušuje. Svah bol výzvou, ktorú prijala, a keď sa dostávala do poslednej tretiny, bolo jej ľúto, že sa to o chvíľu skončí. Vzduch bol voňavý od slnka, stromy popri svahu plávali pred jej očami v snehu, všetko navôkol bolo nádherne zrýchlené vrátane jej dychu.

Zastavila a otočila sa k svahu, ktorým sa práve prišla dole. Mala pocit, že kopec sa na ňu usmieva ako ten Tatranec.

„Tak vidíš, že si ma dala!“ šepol jej v mysli a už bolo jasné, že ho viac neopustí. Do večera ho pokorila ešte niekoľkokrát. Škoda, že tu s ňou nie je Peter. Keby problémy, ktoré sa v poslednom čase objavovali v ich vzťahu, šli tiež takto ľahko pokoriť. S trochou odvahy a intuíciou. Lenže manželstvo nie je tatranský vrch, aj keď oboje si vyžaduje veľa námahy.

Opäť je už zopár týždňov v meste a nič nestíha. Aj ku gynekologičke prišla neskoro. Sestrička so sexi výzorom Pamily Anderson si už robila poriadok v papieroch, lekárka zas v kovových nástrojoch. Keď ju Pam zbadala, zaklipkala na obranu pred pacientami votrelcami umelými mihalnicami. Aj ona zaklipkala svojimi prirodzene krátkymi a šla za doktorkou.

„Ešte ordinujete?“ spýtala sa jej schválne kladnou otázkou. V prípade otázky, či už neordinuje, mohla len ťažko čakať zdvorilý súhlas. Takto zdvorilý súhlas dostala, keďže lekárka nemala srdce niekoho odmietnuť.

„Tak sa rýchlo pripravte a vylezte si hore,“ ukázala vydenzifikovanou rukou na vyšetrovacie zariadenie. Magda sa chvatom vyzula a elegantné červené lodičky leteli do kúta prezliekacej kabínky. Na holé nohy si dala ponožky, rýchlo si stiahla nohavičky a vyštverala sa na kozu.

Lekárka si natiahla rukavice a vsunula ruku do jej lona. Magda zaťala zuby.

„Uvoľnite sa, nesťahujte bruško!“ prikazovala jej, ako keby sa dalo uvoľniť, keď máte vo vagíne ženskú ruku a ešte k tomu v gumených rukaviciach.

„Všetko vyzerá byť poriadku, ešte urobíme odber a môžete ísť,“ povedala doktorka a tešila sa, že aj ona už môže ísť domov, preč od desiatok rozťahnutých ženských nôh, preč od únavnej práce.

Magda si ešte na chvíľu sadla na chodbu, aby nepríjemné vyšetrenie rozdýchala. Chodba bola natretá na zeleno, zrejme mala pôsobiť relaxačne na pacientky, ktorým ponížujúco prešmátrali celú vagínu.

Boli na nej zavesené obrázky tehotných žien a snímky detí v prenatalnom štádiu. To sa jej vždy páčilo. Kým sa človek nenarodí, je úžasne milý, spokojný a dokonca vyzerá mierumilovne.

Len tak tam sedela, usmievala sa na obrázky a potom zatelefonovala bývalej kolegyni Viere, ktorá bola medzi prebaľovaním svojho drobca a varením kašovitých zázrakov ochotná podať hlásenie o posledných dňoch svojho života, o ktorých nemala Magda všetky dôležité informácie. Tak sa teda dozvedela, že drobec trápia vetry, manžel chodí neskoro domov v priemere o viac ako dvadsať minút a maslo kúpené v akcii nikdy nemá dobrú farbu.

Keď ukončila telefonát s Vierou, cítila sa celkom zrelaxovaná. Páčil sa jej ten svet napohľad banálnych starostí mamy na materskej dovolenke. Odložila telefón do kabelky a očami prebehla svoj program v diári. Schôdzky s klientmi, pracovné večere, vybavovačky rozličného druhu a červeným napísané – *Nezabudni na Sisu!*

Zvláštne, v tom zhone si dokázala napísať do diára pripomienku nezabudnúť na jediné dieťa. To sa vari dá zabudnúť? Asi áno, pretože aj teraz zabudla, že sľúbila dcére, že s ňou pôjde nakupovať.

Prudko vstala a rozbehla sa ku vchodovým dverám, keď si uvedomila, že má nejaký čudný pocit ľahkých nôh. Nevenovala tomu pozornosť a až v aute, keď položila nohy na pedále, zistila, že je len v ponožkách.

Napajedená sa vrátila do ambulancie, no našla tam už len upratovačku.

„Prosím vás, nie sú tu niekde zabudnuté topánky?“

Staršia pani začudovane pozrela na jej nohy v ponožkách a potom sa pustila do prehľadávania kabínok. V jednej topánky našla.

„Čudné, ešte nikdy sa mi nestalo, žeby si niekto v kabínke zabudol topánky,“ krútila neveriacky hlavou.

Rovnako ňou pokrútila aj Magda. V ruke držala topánky, ktoré od elegancie mali ďaleko. Nízke kožené mokasíny čiernej farby, opätky takmer úplne zodraté, na špici zvyšky špiny, na jednej dokonca odtrhnutý kus kože.

„Tieto zanedbané zničené topánky nie sú moje!“ vyhlásila kategoricky.

Upratovačka sa na ňu vyjavene pozerala.

„A koho by asi tak boli?! Jakživ som tu nijaké topánky nenašla.“

„Neviem, ale moje nie sú.“

„Aspoň si ich oprobujte, mladá pani. Zdá sa, že je to vaša veľkosť.“

Magda si ich s nechuťou obula. Sadli ako uliate.

„Dá sa to vysvetliť jedine tak, že si trebárs sestrička alebo doktorka pomýlili topánky a obuli si moje.“

„To veru nie! Doktorka alebo naša fajnová sestrička takéto škrpále nikdy nemali.“

„A ja vari áno?!“

Magda mala pocit, že sa jej upratovačka snaží vsugerovať, že zničené topánky sú jednoznačne jej. Musí predsa vidieť, že má na sebe kvalitný kostým a koženú kabelku takej značky, že by hádam padla do vedra so špinavou vodou, keby jej ju hláskovala. Ako sa, preboha, k jej elegancii hodili lacné vyčmajdané škrpále?!

Ak si myslíte, že sú moje, tak sa nebudem čudovať, keď umývanie hajzľov bude váš celoživotný úspech,

chcela jej nazlostene povedať, ale zahryzla si do jazyka, obula si nechutné topánky a odišla v nich domov.

Pred domom ich vyzula a hodila do kontajnera. Dcéra ju už čakala a len čo ju zbadala, vyletelo z nej: „Omajgot! Mami, ideme dnes kupovať handry alebo sa stalo niečo vážne? Preboha, ty si bosá?!“

„Bosá? No a čo? Však sa obujem a pôjdeme nakupovať,“ povedala akoby nič, ako v hociktorý iný deň.

„To bude dnes husté,“ precedila cez zuby Sisa.

Dni boli čoraz teplejšie. V jeden taký sa vybrali s mužom na druhý koniec Slovenska navštíviť bývalých spolužiakov.

Pozerala na Petra, ako ignoruje ženský hlas z novej navigácie v ich aute, a zabávala sa.

„Teraz zabočte mierne doľava.“

S bujarým smiechom prešiel odbočku a pokračoval v ceste. Rukami pohladil volant auta, možno preto, lebo ho poslúchalo.

Navigácia bola chvíľu ticho, ale potom sa jasný ženský hlas ozval znovu: „O dvesto metrov zabočte mierne doľava.“

Aj druhú odbočku Peter ignoroval a od radosti priam nadskočil. Navigácia na chvíľu stíchla.

„Teraz som pochopila, prečo muži milujú džípiesky. Príležitosť na to, ako ukázať svetu, že ženskú netreba poslúchať. Na čo teraz čakáš?“ čudovala sa Magda.

„Všimni si, že nenadáva, keď neposlúchnem!“

„Škoda. Budem ti tam musieť dať môj hlasový záznam, ktorý sa ti zakaždým ozve, keď neposlúchneš:

Kam to ideš, ty starý somár?! Nehovorila som ti, že doľava? To ti už skleróza celkom vyžrala mozog?“

Oboch to pobavilo. Pri ďalšom príkaze už Peter poslúchol a pokračoval v jazde určeným smerom. Lúbila svojho muža.

Ubytovali sa v hoteli, ktorý sa snažil vypadáť ako lepší, ale očividne bol jeho hlavný problém nedostatok hostí. Na recepcii bolo mŕtvo, v hotelovom bare sedel len jeden starší muž, čo vyzeral ako obchodný cestujúci.

Hrubý koberec na chodbách tlmil ich váhavé kroky, otvorili si kartou dvere a vkročili do izby. Magda si spomenula, že na recepcii nechala papierovú tašku, do ktorej si cestou nakúpila sladkosti.

Keď sa vracala, do vedľajšej izby práve vchádzal vysoký čiernovlasý muž, taký južanský typ. Otočil sa ku nej, kývnutím hlavy ju pozdravil a sústredeným pohľadom tých najkrajších očí, aké kedy videla, so záujmom prechádzal po jej tele, navlečenom do obtiahnutých šiat. Nenosievala ich často, lebo v nich bolo vidieť každý nedostatok jej postavy, ale pohodlne sa v nich cestovalo. Pod jeho pohľadom sa cítila ako vyzlečená, a aj keď zvyčajne nemala rada, keď si niekto všímal jej neforemné telo s veľkým zadkom a hrubými nohami, teraz jej to, čuduj sa svete, nebolo nepríjemné, skôr naopak, nadobudla pocit sexi ženy s príjemnými oblými krivkami a telom jej prebehlo vzrušenie.

Čo si to dovoľuje, takto sa pozeráť na cudziu ženu?! alarmoval ju rozum, ale telo sa ďalej topilo vo vzrušení a vykašľalo sa na všetky ďalšie pokusy brániť sa. Ešte viac vystrčila zadok, usmiala sa na neznámeho a stála pri dverách ako hlupaňa.

Keď cudzinec otvoril dvere a vošiel do izby, uvedomila si, že sa musí tiež pohnúť. Zaklopala na dvere, a keď jej Peter otvoril, vošla a nevedela si za svet spomenúť, prečo vlastne bola dole na recepcii, až kým sa Peter nenatiahol za taškou, ktorú nechala pred dverami.

„Tvoje maškrtky, Magdi!“ zasmial sa.

Cudzincov pohľad sa nedal zmyť pod sprchou, cítila ho stále na tele a to sa jej páčilo. Len tenká stena ju oddeľuje od chlapa, na ktorého by hádam každá ženská povedala, že je to kus, ktorý človek stretne párkrát za život. Hotel je síce nudne prázdny, ale tento sused stojí za to.

Lahla si vedľa Petra a striehla, či z vedľajšej izby nedoľahne nejaký zvuk, ktorý by prezradil, čo ten fešák práve robí.

„Nad čím premýšľaš?“ ozval sa Peter.

„Konečne víkend a ja nemôžem vypustiť z hlavy pracovné problémy. Som zvedavá, či aj našim bývalým spolužiakom tak šibe z práce. Asi to bude vekom...“

„Neviem, ale vykašli sa na to a snaž sa zaspať. Potrebuješ si oddýchnuť, cesta bola dlhá.“

Odvedľa sa o chvíľu ozvali zvuky, ktoré sa dali ľahko dešifrovať ako milostný akt. Posteľ vŕzgala v pravidelnom rytme, vzdychy nebolo počuť, ale bolo ich cítiť v tom zvláštnom napätí stien, ktoré priam vibrovali. Predstavila si zadok tmavovlasého fešáka, ktorého svaly zvierajú túžbu, a pohyby svalov smerujúce k tomu, aby prienik do ženského lona bol čo najhlbší.

Rukou siahla Petrovi medzi nohy a zovrela jeho ochabnutú pýchu.

„Tebe sa nechce spať?“ ozval sa prekvapene a neznelo to nijako nadšene. „Myslel som si, že si unavená.“

„Som unavená, ale spať sa mi nechce,“ odpovedala šepotom a rukou oživovala mdlý nástroj rozkoše. Trvalo to dosť dlho, kým sa vzchopil. Peter po celý čas urputne mlčal, akoby premýšľal, či to Magda vzdá.

Medzitým sa u susedov končilo dlhé vášnivé milovanie a teraz už bolo počuť jasné stonanie hlbokého mužského hlasu v záverečnom finále. Prebehol ňou slasťný krč. Vzdychna.

Peter to pochopil po svojom. Nadobudol pocit, že u Magdy to pôjde dnes rýchlo aj bez predohry. Tak sa teda na ňu prevrátil, rozkmital posteľ a zastonal za oveľa kratší čas než sused. Jej to bolo jedno, nezadržovala ho, obaja boli naozaj unavení a ona po susedovom búrlivom finále nemala už toľko motivácie na sex s manželom.

Dúfala, že sa jej bude o cudzincovi snívať, lebo ho mala plnú hlavu, ale namiesto príjemných erotických snov sa ocitla v nejakej cudzej obrovskej posteli, kde bolo množstvo bielych vankúšov a paplónov pohodených krížom-krážom, a keď si do nej ľahla, odrazu sa spod tej kopy začal vyhrabávať chlapec. Podľa chudej ešte nevyvinutej postavy bol vo veku desať, možno dvanásť rokov, ale tvár mal skoro ako dospelý muž. Prisahala by, že jej pripomína Petra v čase, keď sa zoznámili. Mal na sebe len slipy.

Keď ju zbadal, usmial sa a spýtal sa, či už ON ide. Nevedela, kto je on, ale aj tak prikývla. Vtedy sa chlapec otočil na brucho, lopatky mu na chudom chrbte odstávali ako krídla a zo zadku si stiahol slipy. Okolie konečníka mal celé červené, podráždené, muselo ho bolieť. Chlapec bol však pokojný, odovzdane si zabo-

ril tvár do vankúša a čakal na niekoho, kto mu očividne robí niečo násilné a zlé. Zúfalo vyskočila z postele a rozbehla sa z izby von. Vtedy sa prebudila.

Ráno sa pokúšala zbaviť toho nepríjemného sna a myslela radšej na cudzinca a včerajší večer. Pripadalo jej zvláštne, že niekedy stačí uhrančivý pohľad muža a tenká stena a dostaví sa orgazmus, aj keď to jej partner fláka. Všetko je to zrejme v darobnej hlave, plnej fantázie a očakávaní, ktorú hocičo vyvedie z rovnováhy a nečakane reaguje.

Keď vychádzali z izby dole na raňajky, počula pohyb pri susedných dverách. Snažila sa trochu Petra zdržať, keďže bola zvedavá na milenku toho sexi chlapa, a samozrejme, potrebovala si zasa ukradnúť jeho pohľad, ktorý fungoval ako afrodisiakum. Ešte stála v predsienske a tisíci raz si nervózne upravovala prstami účes, keď počula hlboký hlas na chodbe znejúci ako ranné zvonenie: „Good morning!“

Počula Petra odpovedať a rýchlo vyšla na chodbu. Stál tam. Počerný tmavovlasý cudzinec ceril na nich v úsmeve dokonalé biele zuby.

„Good morning!“ odpovedala. Na chodbičke v susednej izbe sa ozval šuchot a o chvíľu vyšiel vysoký chudý muž s bledou pokožkou a zafarbenými blond vlasmi. Mal unavenú peknú tvár s jemnými črtami, na rukách mu zbadala stopy po vpichoch ihly, a keď pozdravil, zaznelo to ako smutný šepot: „Mooooorning!“

Tak toto bola bomba! Ráno toho dňa ostalo v jej spomienkach ako zrnko piesku usadené v očiach. Oko vidí krásu sveta, ale niečo tíško bolí...